

Sygnatura akt: XI GC 297/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 grudnia 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie, Wydział XI Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 3 grudnia 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **spółki akcyjnej w S.**

przeciwko (...) **spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.**

o zapłatę

utrzymuje w mocy w całości nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym Sądu Rejonowego Szczecin – Centrum w Szczecinie z dnia 5 grudnia 2014 roku w sprawie XI GNc 3237/14.

Sygnatura akt: XI GC 297/15

Sprawa rozpoznawana w postępowaniu zwykłym

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 27 listopada 2014 roku powódka (...) spółka akcyjna w S. wniosła przeciwko pozwanej (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P. pozew o zapłatę kwoty 4 686,30 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 8 listopada 2014 roku do dnia zapłaty.

W uzasadnieniu wskazała, że jest w posiadaniu weksła własnego wystawionego przez pozwaną opatrzonego klauzulą „bez protestu”, opiewającego na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem. Powódka wskazała, że wezwała pozwaną do wykupienia weksła, jednak pozwana tego nie uczyniła.

Dnia 5 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym, zgodnie z żądaniem powódki.

Dnia 14 stycznia 2015 roku pozwana wniosła zarzuty od nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o uchylenie nakazu i oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powódki na rzecz pozwanej kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że strony zawarły umowę najmu sprzętu budowlanego, zgodnie z którą oddanie w najem sprzętu budowlanego będzie następować na podstawie zatwierdzonego przez wynajmującego jednostkowego zamówienia. Dalej wskazała, że co prawda dnia 11 czerwca 2014 roku złożyła zamówienie na system szalunków stropowych, jednak powodowa spółka uzależniła wykonanie zamówienia od uiszczenia kaucji w wysokości 5 000 zł, co

nigdy nie nastąpiło, przeto w rzeczywistości nie doszło do realizacji przedmiotowej umowy. Sprzęt budowlany nigdy nie dotarł na budowę.

W replice z dnia 23 marca 2015 roku powódka wskazała, że strony ustaliły zabezpieczenie ewentualnych roszczeń powódki w postaci kaucji w wysokości 5 000 złotych, która miała zostać wpłacona przelewem na rachunek powódki. Wobec otrzymania jednoznacznej telefonicznej informacji od prezesa pozwanej D. M., że do dnia 11 czerwca 2014 roku do godziny 9:00 zgromadzi ona niezbędne środki do wpłacenia kaucji, powódka tego samego dnia, zaraz po otrzymaniu zamówienia, przystąpiła do przygotowania przedmiotu najmu do transportu oraz zamówiła transport zewnętrzny. Pozwana wskazała, że celem realizacji zamówienia niezbędna była współpraca czterech pracowników powódki po 3 godziny każdy. Kończąc zauważyła, że zgodnie z art. 70 § 1 k.c. umowę poczytuje się za zawartą w chwili otrzymania przez składającego ofertę oświadczenia o jej przyjęciu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 11 czerwca 2014 roku powódka (...) spółka akcyjna w S. zawarła z pozwaną (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. umowę najmu sprzętu budowlanego, zgodnie z którą wynajmujący zobowiązał się oddać najemcy do używania, na warunkach określonych w umowie, na podstawie jednostkowych zamówień produktowych oraz protokołów zdawczo-zdawczo odbiorczych (lub odpowiednich dokumentów WZ-PZ) sprzętu budowlanego określonego w „Katalogu/Cenniku wynajmu” (załącznik nr 1 do umowy), kontenery wraz z wyposażeniem (załącznik nr 1 i 2 do umowy), podnośniki (załącznik nr 1 i 3 do umowy) oraz rusztowania i windy na warunkach ustalanych każdorazowo indywidualnie. Wynajmujący zobowiązał się do oddania sprzętu budowlanego w najem. Dnia 11 czerwca 2014 roku pozwana złożyła zamówienie na system szalunków stropowych V. na okres 20 dni, za cenę 292 zł netto za dobę. Koszt dostawy strony ustaliły na kwotę 2 500 zł netto, zaś odbiór 2 000 zł netto. Łącznie wartość zamówienia opiewała na kwotę 10 340,00 zł netto (12 718,20 zł brutto). Strony ustaliły również kaucję w wysokości 5 000 złotych.

Dowód:

-umowa (...), k. 36-37;

-zamówienie z dnia 11 czerwca 2014 roku, k. 38

Dnia 11 czerwca 2014 roku prezes zarządu pozwanej D. M. wypełnił deklarację wekslową, zgodnie z którą do dyspozycji powódki złożył weksel własny „in blanco”, który powódka miała prawo wypełnić na sumę odpowiadającą pełnemu zadłużeniu pozwanej z tytułu sprzedaży produktów/świadczonych usług, odsetek z tytułu nieterminowego regulowania należności oraz kosztów procesu w razie dochodzenia roszczeń z weksla na drodze sądowej.

Dowód:

-deklaracja wekslowa, k. 17.

Pozwana zaakceptowała ofertę i zapewniła, że w dniu 11 czerwca 2014 roku do godziny 9:00 wpłaci kaucję. Powódka przystąpiła do realizacji zamówienia. Pozwana nie wpłaciła umówionej kaucji, zamówienie zostało anulowane. Magazyn dostał zlecenie na przygotowanie i zliczenie materiału, następnie pod załadunek zostało podstawione auto, a następnie zwolnione. Transport nie został wysłany. Z uwagi na wymiary szalunków oraz ich wagę, do przygotowania przedmiotu najmu, a następnie rozładunku sprzętu, niezbędna była praca czterech pracowników powódki po 3 godziny każdy. Koszty jakie poniosła powódka w związku z dostarczeniem podpór stropowych to łącznie 3 810,00 zł netto (transport 2010,00 zł netto, załadunek oraz rozładunek 12 roboczogodzin po 150 zł – 1 800,00 zł netto).

Dowód:

-niesporne, a nadto anulacja zamówienia, k. 66-68;

-wydruk wiadomości e-mail pozwanej, k. 69;

-wydruk wiadomości e-mail powódki, k. 72;

-zeznania A. G., k. 158-160.

Tytułem dostawy, dnia 26 czerwca 2014 roku powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT na kwotę 2 472,30 zł brutto, zakreślając termin płatności na dzień 3 lipca 2014 roku, zaś tytułem usługi serwisowej, tego samego dnia powódka wystawiła pozwanej fakturę VAT na kwotę 2 214,00 zł brutto, zakreślając termin płatności na dzień 3 lipca 2014 roku.

Dowód:

-faktura VAT (...), k. 39;

-faktura VAT (...), k. 40.

Dnia 31 października 2014 roku powódka wypełniła przedmiotowy weksel na kwotę 4686,30 złotych. Tego samego dnia roku powódka zawiadomiła pozwaną o wypełnieniu weksla na kwotę 4 686,30 zł z datą płatności na dzień 7 listopada 2014 roku oraz wezwała do jego wykupu, w terminie 7 dni od daty nadania pisma, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

Dowód:

-kopia weksla poświadczona za zgodność z oryginałem, k. 25

-pismo z dnia 31 października 2014 roku wraz z dowodem nadania, k. 18-20

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione w całości.

Pierwotne roszczenie powód wywodził z weksla.

Powód dochodził roszczenia z weksla wystawionego przez pozwaną, jako weksel in blanco na zabezpieczenie roszczeń z umowy stron, a następnie wypełnionego przez powoda.

Weksel niniejszy jest wekslem własnym, do którego stosuje się przepisy ustawy z dnia 28 kwietnia 1936 roku Prawo wekslowe (Dz.U. z 11 maja 1936 roku, Nr 37, poz. 282) – Tytułu II. Do weksli własnych stosuje się przepisy o wekslu trasowanym – w tym przepisy dotyczące jego zapłaty – art. 103 ustawy.

Zgodnie z treścią art. 48 ustawy posiadacz wekslu może żądać od zobowiązanego niezapłaconej sumy wekslowej, odsetek ustawowych od dnia płatności i innych kosztów wymienionych w przepisie. Zasada ta odnosi się także do wystawcy weksla własnego (orzeczenie SN z dnia 15 marca 1933 r., I C 1977/34, Z. O.. SN 1935, poz. 433).

W niniejszej sprawie niesporne było wystawienie weksla i jego treść – wynika to bezpośrednio z weksla ale także nie zostało zaprzeczone przez pozwanego. Pozwana nie wskazała, iż weksel został wypełniony niezgodnie z treścią porozumienia wekslowego. W zasadzie zarzuty oparła na twierdzeniu, że powód nie przedstawił dokumentów źródłowych. Umowa najmu nie weszła w życie, sprzęt nie dotarł na budowę, zatem żadne koszty nie należą się stronie powodowej od pozwanej spółki.

Należy z tego twierdzenia wywieść, iż pozwana powołała się na treść stosunku podstawowego, na zabezpieczenie którego został wystawiony weksel In blanco.

O wekslu In blanko mówi treść art. 10 ustawy wskazując, na weksel niezupełny w chwili wystawienia. Zawiera on jednak już zobowiązanie wekslowe, bowiem wystawca lub akceptant złożyli na nim swoje podpisy właśnie w zamiarze zaciągnięcia zobowiązania wekslowego. Z chwilą uzupełnienia weksla in blanco zgodnie z wolą wystawcy lub

akceptanta i w sposób nadający mu cechy weksla własnego staje się on wekslem. Jednakże zobowiązanie z poprawnie uzupełnionego weksla istnieje od chwili złożenia na nim podpisu a nie dopiero od chwili uzupełnienia weksla (por. wyrok SN z dnia 4 czerwca 2003 r., I CKN 434/01, LEX nr 137623; postanowienie SA w Poznaniu z 14 listopada 2003 r., II AKz 835/03, Wokanda 2004, nr 5, s. 43). Pomimo to, dopóki weksel in blanco nie zostanie uzupełniony w sposób nadający mu cechy weksla, osoby podpisane na wekslu in blanco nie mogą być traktowane jako zobowiązane wekslowo (por. wyrok SN z dnia 20 listopada 1930 r., Rw. III 1445/30, PS 1931, poz. 486). Jeżeli weksel in blanco zostanie uzupełniony niezgodnie z art. 1 i 2 albo 101 i 102, wówczas taki weksel będzie nieważny i osoby na wekslu podpisane nie są tym samym dłużnikami wekslowymi. Taka sytuacja nie miała miejsca w niniejszej sprawie – weksel został wypełniony prawidłowo i jest wekslem ważnym.

Weksel In blanco wystawiany jest zazwyczaj jako zabezpieczenie – termin płatności weksla nie musi pokrywać się z terminem płatności zobowiązania. Zazwyczaj jest to termin późniejszy (tak też SN w orzeczeniu z dnia 3 listopada 1933 r., III C 21/33, Z. O.. SN 1934, poz. 351; z dnia 13 września 1937 r., II C 648/37, RPEiS 1938, z. 1, s. 157). W związku z tym termin płatności weksla nie jest znany w dniu podpisywania weksla. Dopóki taki weksel, bez wypełnionego terminu płatności, znajduje się w rękach wierzyciela, jest on traktowany jako weksel niezupełny (orzeczenia SN z dnia 25 kwietnia 1934 r., II C 125/34, (...) 1934, poz. 1282; z dnia 6 października 1938 r., I C 286/37, RPEiS 1939, z. 2, s. 416). Powód uzupełniając weksel wpisał datę płatności i zawiadomił pozwaną o wypełnieniu weksla, wzywając ją jednocześnie do jego wykupu.

Jak już wyżej wskazano – treść zarzutów nie wskazuje na podniesienie zarzuty wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem a wyłącznie na stosunek podstawowy.

Porozumienie wekslowe jest umową zawieraną pomiędzy odbiorcą weksla a wystawcą weksla. Jeżeli dłużnik wekslowy wydał weksel in blanco bez żadnych wskazówek co do jego wypełnienia, domniemywa się, że zaufał uczciwości wierzyciela i bez zastrzeżeń zgadza się na wypełnienie weksla przez tego ostatniego (wyrok SN z dnia 28 maja 1998 r., III CKN 531/97, Pr. Gosp. 1999, nr 2, s. 11). Artykuł 10 nie wymaga szczególnej formy takiego porozumienia a jego istnienie nie jest warunkiem ważności uzupełnionego weksla. W przedmiotowej sprawie powód wskazał na istnienie deklaracji wekslowej i dołączył ją do pozwu.

Z treści tej deklaracji nie wynika, by weksel został wypełniony niezgodnie z jej treścią. Natomiast mając na uwadze ciężar dowodu – wobec treści art. 10 ustawy mówiącej o zarzucie wypełnienia weksla niezgodnie z porozumieniem – ciążył na pozwanej.

Ciężar dowodu zawarcia umowy regulującej sposób wypełnienia weksla oraz wypełnienia weksla niezgodnie z umową ciąży na wekslowo zobowiązanym (orzeczenia SN: z dnia 24 lutego 1928 r., I C 2161/27, Z. O.. SN 1928, poz. 40; z dnia 12 stycznia 1934 r., C 2217/33, (...) 1935, s. 207; T. K., W. O., Prawo..., s. 46; I. R., Prawo..., s. 203; A.D. S., Instytucja..., s. 295).

Jak już wskazano w zakresie samej treści – dość ogólnej – deklaracji, nie można uznać, iż weksel została wypełniony niezgodnie z jej treścią. Natomiast co do wysokości zobowiązania pozwanej wobec powoda to pozwana winna wykazać, iż mając na uwadze stosunek podstawowy, wysokość zadłużenia jest inna niż wskazana w wekslu.

Niespornie strony łączyła umowa najmu regulowana normą art. 659 k.c.

Pozwana wskazywała, iż do zawarcia umowy nie doszło. Mija się w tym miejscu z prawdą strona pozwana albowiem strony umowę zawarły, nie doszło jednak do wykonania umowy przez stronę pozwaną. Strona powodowa wykonała czynności przygotowawcze ukierunkowane na wydanie przedmiotów umowy pozwanej spółce. Za te czynności naliczyła odpowiednie wynagrodzenie. W zakresie tych dowodów i twierdzeń przedstawionych przez stronę powodową, strona pozwana nie wypowiedziała się. Sąd dał wiarę dokumentom przedstawionym przez powoda, oraz zeznaniom świadków A. G. (karta 158) oraz K. G. (karta 161) którym nie zaprzeczyła strona pozwana a które wskazały sposób obliczenia kwoty objętej pozwem.

Wskazać należy, że co do zasady postępowanie prowadzone jest w oparciu o żądania pozwu oraz przy uwzględnieniu zarzutów odpowiedzi na pozew (sprzeciwu). W sprawie niniejszej w zasadzie jedyny zarzut dotyczył tego, że zdaniem pozwanej „nie doszło do realizacji umowy najmu”. Strona pozwana nie ustosunkowała się do sposobu wyliczenia kwoty objętej pozwem przez powoda. Nie zaprzeczyła wyraźnie tej okoliczności.

Strona powodowa przedstawiła sposób wyliczenia kwoty stanowiącej przedmiot postępowania w niniejszej sprawie, strona pozwana sposobowi tego wyliczenia nie zaprzeczyła.

Wobec powyższego całą należność należy uznać za uzasadnioną, co skutkowało utrzymaniem w mocy nakazu zapłaty w całości – art. 496 k.p.c.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować
2. odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi pozwanej
3. akta przedłożyć z apelacją lub za 30 dni